

lem ikke Noget at sige, han finder det ganske naturligt; naar han taler om vor Forsvarsplan, kommer han uvilkaarligt til at tænke paa 1659. Det ærede Medlem gaar videre: „og jeg tillader mig som jydsk Folkerepræsentant at være forvisset om, at jeg i, hvad jeg her har sagt, er i Overensstemmelse med Byderne“. Senere hen, Sp. 849, udvikler nu det ærede Medlem, hvorledes man skal forsvare Landet, og kommer til at tale om Befæstningen af Kjøbenhavn, og han udtaler sig saaledes: „Vi anlægge nu vor Hær saa og saa, men vi maa erindre, at udbryder der en Krig, eller staar den for Døren“ — den behøver altsaa ikke at udbryde — „blive vi nødte til at opkaste Feltbefæstninger, Feltforstandninger omkring Kjøbenhavn, og skulle da ogsaa have disse forsvarede, for at Kropperne kunne bevæge sig med en passende Frihed i første Linie. Hele denne Betragtning gaar igjennem paa en 4—5 Steder i disse Anmærkninger“. Disse Ord ere Krigsministerens Mening, giengiven af det ærede Medlem, og nu kommer det ærede Medlems Mening om Krigsministeren: „Altsaa, hvis Forholdene vare saaledes, at vi skulde samle Hæren paa Sjælland, og denne skulde have et Styktpød, maatte man være forberedt paa i Krigens Dieblit, naar den udbryd, eller naar den stod truende paa Dørtærskelen, at opkaste Feltbefæstninger“. Det har det ærede Medlem ikke Noget imod. Han tilføjer: „Nu vilde jeg ønske, at den ærede Krigsminister der havde sat Punktum“. Det er det Æneste, det ærede Medlem har bemærket dertil, han protesterer ikke mod et feltbefæstet Kjøbenhavn, før Krigen udbryder; men han siger, at, naar blot Krigsministeren havde sat Punktum der, havde der ikke været Noget ueien fra hans Side, og det gjentager han stadig. Han siger: „Vi kunne tage hundrede Beslutninger om f. Ex. ikke at kaste Feltbefæstninger op, og naar Faren kommer, vil der dog uden Videre blive opkastet Feltbefæstninger baade her og der, hvor Krigsbestyrelsen finder det fornødent. Seg vil sige, at de Indvendinger, der ere blevne gjorte . . .“ (Verg: Det Næste vedkommer ikke dette). Nei, det er rigtigt, det er en Polemik, som det ærede Medlem fører med det ærede Medlem fra Randers om Kampen ved Plevna, og det skal jeg ikke komme ind paa. Altsaa, det ærede Medlem anerkjender fuldstændig Nødvigheden heraf og har ikke det Ringeste derimod. Han gjør udtrykkelig opmærksom paa, at der er en meget stor Forskiel mellem at anlægge permanente, dyre, faste Forter og saa Feltbefæstninger, og disse sidste har han ikke Noget imod, — naar man blot bliver staaende ved dem; men nu har den ærede Minister været saa overordentlig usorgfaldig ikke at sætte Punktum, men har tværtimod sagt, at Feltbefæstningerne due ikke det Alleringeste; vi kunne ikke med dem haabe at sikkre Landets Forsvar saalænge, at der kan blive Tid til diplomatisk Intervention. Den

ærede Minister har aabent erklæret, at det Æneste, der saa var at gjøre, som der var nogen Mening i, var at gjøre det næste Skridt med og anlægge permanente Befæstninger. Det vilde det ærede Medlem nødig have, at Krigsministeren havde sagt, og det forklar jeg saa godt. Thi i det Dieblit, den ærede Minister har sagt det, kan Ingen nogenfinde påstaa, naar fremtidige Krigsministre komme med deres Forslag om Kjøbenhavns Befæstning, at man ved at lukke Døren op for et feltbefæstet Kjøbenhavn ikke samtidig har havt de faste Bærter for Die. Det er netop den Konsekvens, som vil følge umiddelbart deraf, og jeg har allerede tilladt mig at udvikle ved 2den Behandling, at, naar vi her vilde gaa ind paa Feltbefæstningstanken og Opgivelsen af de øvrige Landsdele, idet man støttede sig til et illusorisk Haab om at kunne holde sig omkring et feltbefæstet Kjøbenhavn, vilde det kun være at hjælpe Regjeringen til en Forsvarsplan, om hvilken den selv erklærer, at den ikke var til nogensomhelst Nytte, og om hvilken den selv erklærer, at den kræver som sit nødvendige Supplement Kjøbenhavns Befæstning ved faste Bærter. Men naar dette er givet, kan jeg ikke begribe, hvor Nogen kan være blind for, at man ved at gaa den Vej selv arbejder hen til Kjøbenhavns Forsyning med faste Bærter. Enhver maa jo dog indrømme, at det gjør man. Man siger altsaa til Regjeringen: Vi gaa ind paa din Plan, og det er jo indrømmet fra begge de Sider, som have sluttet sig til Loven, at det betyder Opgivelsen af Sylland og Jyn, at samle Alt paa Sjælland og Indrømmelsen af, at en Feltbefæstning bliver anlagt, selv før Krigen er udbrudt. Det har det ærede Medlem jo gjentaget ved 2den Behandling, at i Færens Stund kan Ministeren gjøre, hvad han vil. Men samtidig dermed har man fra de Sagkyndiges Udtalelser Vished for, at dette Forsvar, bygget paa et feltbefæstet Kjøbenhavn, er et fuldstændig illusorisk Forsvar, og saa tror man, at, naar disse Bærter ere kastede op og have kostet mange, mange Penge, da er man istand til at sige Nei, naar Krigsministeren siger: Her ligge nu de Feltbefæstninger, som I selv have givet mig Lov til at bygge, og de have kostet saa og saa Meget osv. Der er nu det at bemærke, hvad er Feltbefæstninger? Det er en overordentlig tvivlsom Ting, jeg har blot ved at læse de Foredrag igjennem, som ere holdte ved 2den Behandling, set, at de Sagkyndige have meget forskellige Betegnelser for, hvad de forstaa ved Feltbefæstninger. Der tales om hel og halv Feltbefæstning, og mere eller mindre permanent Feltbefæstning, en Blanding af Felt- og Permanentbefæstning og forskellige saadanne Overgange. Altsaa, hvor begynder den ene, og hvor hører den anden op? Det er der Ingen, der kan sige. Feltbefæstningen kan altsaa blive en temmelig dyr Befæstning. Saavidt jeg veed, var Dybbøl ikke befæstet paa anden Maade end som Feltbefæst-